

קומולונימבוס

7.10.1962, רמת דוד. יום חורפי, עננים ערמתיים, בסיס 3000 רגל.

(הסיפור אינו עומד בחוקים ובתקנות שחלים היום, בשנות ה-60 היה קצת אחרת).

בגיל +21 דאיתי ברמת דוד במסגרת המועדון שמנחם בר אז מפקד הבסיס, ייסד. שרתי כטייס בבסיס ושכזה מנחם גייס אותי כטייס גורר ובשלב מזורז הכשיר אותי כדואה וכמדריך דאייה.

באותו יום אוקטובר 62 נגררתי גרירת מכונית בדאון סקיילרק F3. לאחר הניתוק, אני מאתר ענן מבטיח בסביבות משמר העמק. הגעתי מתחתיו ועם פלוס ענקי תוך כדי טירמול, אני מוצא את עצמי בבסיס הענן.

מה עושים עכשיו, נשארים מתחתיו וממשיכים לטרמל בסביבה? יש לי הגדר מכשירים ואני מחליט לא לפספס את הטרמיקה הנפלאה ומחליט להמשיך לתוך הענן.

אין לתאר את החוויה להישאב לתוך הענן תוך כדי טירמול עם פלוס ב"שמיים" ובזמן קצר להגיע לגובה 10,700 רגל.

(בזמנו לא היה וריומטר, היה מכשיר המורכב משתי שפופרות שבאחת כדור אדום ובשניה ירוק. בהפסד גובה הכדור האדום עלה וברוח הכדור הירוק עלה).

אני נמנע מלספר מה קורה סביבי בתוך ענן כזה, מפגש עם "אלהים".

ההוראה בחיל האוויר הייתה שאין לעבור 10,000 רגל ללא חמצן.

החלטתי ש-10,700 רגל זה מספיק, אבל השאלה איך יוצאים מהענן? לצלול בלתי אפשרי, אתה תעבור מגבלת מהירות ואינך יודע גם היכן תצא.

לפתע אני רואה חור בהיר ומחליט שהדרך הנכונה להפסיד גובה וגם לדעת שאני בתחום הענן ובאותו אזור שנכנסתי אליו, זה להכניס את הדאון לסחרור.

כך היה, יצאתי בבסיס הענן 3,000 רגל. אני מסתכל סביבי, הכל אפור אין דאונים בשמיים.

חזרתי לנחיתה שכל הדואים על הקרקע ואני עם החוויה המרתקת. כל המיסה נמשכה שעה ו-12 דקות.

(הסיפור כחווית דואה מרתקת ולא כדוגמא לביצוע).

שלמה.